

нанстина много важенъ за благосостояніе-то и на еднѣ-тѣ и на другѣ-тѣ половинѣ. Отъ него зависи най-много задръжаніе-то на кѣщѣ-тѣ и нейно-то напръдваніе или пропаданіе, а това има голѣмо вліяніе и на нравственнѣ-тѣ и на душевнѣ-тѣ странѣ. Тоя познѣвъ нанстинѣ заслужва да си земе повече прѣдѣ видѣ при отгледваніе-то на женскый полѣ, отъ колко-то е было досега. Не каже напраздно нашѣ-та пословица: „Не стонѣ кѣща-та на земѣ-тѣ, нѣ на женѣ-тѣ!“ и друга: „Ако мѣжѣ-тѣ внося сѣ двѣ-тѣ рѣцѣ, а жена-та да износя само сѣ малкый прѣстъ — кѣща-та е запусѣла!“ А каквы свойства и каквы знанія сѣ потрѣбны на добрѣ домакынѣ? Рядѣ, точность, чистота, пазеніе, задоволеніе сѣ малко, скромность, прилѣжность и постоянство: това сѣ всѣкы свойства, безѣ кон-то не може ся ни помысли за еднѣ врьдѣ и добрѣ домакынѣ. Ето, милы сестры, това е главна-та основа, на коѣ-то бы трѣбвало да ся основава цѣло-то отхранваніе на женскый полѣ, та да може той вѣлно да отговори на свой-тѣ позивѣ!“

Тукѣ свръши слово-то си тая млада госпожѣ, на коѣ-то всѣкы испѣскахѣ рѣцѣ и едвогласно ѣ извыкахѣ: *да живѣешь!* И азѣ рѣкохѣ въ себе си: да живѣе за радость и веселіе на своя съпрѣжѣ и чѣда ѣ, нанстинѣ, за славѣ и ползѣ на отечество-то си!

По това народѣ-тѣ излѣзе а азѣ останѣхѣ въ училище-то за да поразгледамѣ това онова. Въ това врьмѣ мой-тѣ пріятель мя попыта: какѣ ви ся види, господине, наше-то училище? — тврѣдѣ добро, отговорихѣ му; — а какѣ ви ся видѣ слово-то на госпожѣ-тѣ? — Прѣкрасно, рѣкохѣ; такѣво, за какво-то по другы мѣста наши-тѣ госпожи ни наумѣ нѣмать. — Моѣжѣ вы, рѣкохѣ, пріятелю, коѣ е тая госпожѣ, що казва слово-то? Какѣ ся именува? Отгдѣ е и гдѣ ся е учила, та знае толкова? — Тя ся именува Слава С. Драганова и е, каже, съпрѣга на Г-нѣ Станчо Драгановѣ, кой-то работи сѣ Влашко и Нѣмско. Нейна милость ся е учила въ това сѣще училище, колко-то ся е могло на нейно врьмѣ; нѣ испослѣ отъ много прочитаніе различны книги е дошла до това знаніе.